

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 281/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. T., T., t. č. vo výkon trestu L., zastúpeného advokátom JUDr. J. Š., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 a jeho rozsudkom z 29. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. T. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2013 doručená sťažnosť R. T., T., t. č. vo výkone trestu L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 a jeho rozsudkom z 29. júna 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 konal špecializovaný súd o obžalobe proti sťažovateľovi a spol. pre spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, pričom rozsudkom z 29. júna 2012 špecializovaný súd odsúdil sťažovateľa na trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia a súčasne mu uložil ochranný dohľad v trvaní 3 roky, a to za spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy „... podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona formou účasti ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona“.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ namieta porušenie ním označených základných práv z týchto dôvodov:

A. Podľa sťažovateľa v postupe špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, ako aj k porušeniu práva na obhajobu tým, že špecializovaný súd nenapravil pochybenia vyšetrovateľa z prípravného konania, ktorý v prípravnom konaní oznamoval obhajcovi sťažovateľa iba miesto a čas vyšetrovacieho úkonu bez toho, aby uviedol aj mená svedkov, čím malo byť sťažovateľovmu obhajcovi znemožnené náležite sa na ten-ktorý vyšetrovací úkon pripraviť, čo v konečnom dôsledku malo mať dopad na kvalitu obhajoby sťažovateľa, ktorý sa tak nemohol „aktívne“ brániť.

V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Vyšetrovateľ sa ohradzoval, že: „tak neurobil (neuvádzal mená svedkov) aj pre obavu z ich možného ovplyvnenia a pôsobenia na týchto“. (Príloha č. 2 - žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa zasielaná na prokuratúru dňa 24. 11. 2010, podpísaná dominantným vyšetrovateľom vo veci kpt. Mgr. J. O.). Toto ohradzovanie nie je na mieste a je nedôvodné vzhľadom na to, že za závažné dôvody nemožno považovať všeobecný poukaz na možnosť marenia výsledkov vyšetrovania a už vôbec nie na predpoklad ovplyvňovania svedkov za situácie, že sa obvinení nachádzajú vo väzbe, navyiac v danej veci v kolúznej väzbe. ...

... ŠTS BB hrubým spôsobom zavádza. Utajená totožnosť bola v konaní prípravnom aj súdnom poskytnutá len a len jednému svedkovi - utajenému svedkovi č. 1 a ostatní svedkovia neboli utajení, preto citácie z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva sú irelevantné, zavádzajúce a v tomto prípade čisto alibizujúce v podaní str. 32 rozsudku ŠTS BB. Súd sa vôbec nevenuje neuvádzaním mien svedkov, ale zamieňa to za utajeného svedka č. 1, kde porušuje tiež moje práva na spravodlivý proces tým, že umožnil a až do predposledného dňa pred vynesením rozsudku tajil úplne opačné/odporujúce si výpovede tej istej osoby na jednej strane vystupujúcej pod menom utajeným a na druhej strane – J. K., bytom B. (recidivista). Toto marenie práva na spravodlivý proces neodstránil...»

B. Porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľ aj v tom, že špecializovaný súd neodstránil, a dokonca sa stotožnil s nezákonnosťou v prípravnom konaní, keď tá istá osoba mala rozporuplne vypovedať raz ako utajený svedok a raz ako svedok neutajený.

V tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti tiež uviedol:

«V tomto bode boli moje práva porušené tým, že ani vyšetrovateľ, ani prokurátor, ani súd neodstránili marenie spravodlivosti, ba dokonca boli jeho podporovateľmi. Rovnako ani senát ŠTS BB ho neodstránil, len deň pred vynesením rozsudku oznámil obhajobe, že k tomu dochádzalo. ...

Týmto zavádzaním mi bolo tiež znemožnené právo na riadnu obhajobu a to ako v prípravnom konaní, tak aj na hlavnom pojednávaní a to porušením § 2 ods. 9 Trestného poriadku, keďže v prípravnom konaní som ani netušil, že jedna osoba môže bez zákonných dôsledkov vypovedať dvomi rôznymi navzájom si odporujúcimi spôsobmi pri dvoch odlišných identitách. Uvádzam, že prokurátor je povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvie, t. j. aj na trestný čin krivej výpovede sa nevzťahuje výnimka. Na hlavnom pojednávaní porušil toto moje právo senát ŠTS BB, ktorý neumožnil odstránenie tohto protiprávneho a protiústavného stavu tým, že až predposledný deň pojednávania oznámil túto skutočnosť, ale zároveň zamietol predvolanie svedka J. K. alias utajeného svedka č. 1 a chcel výpoveď len čítať (Príloha č. 4) - str. 135 (dole) zápisnica o hlavnom pojednávaní, kde na otázku predsedu senátu, či obžalovaní súhlasia s čítaním výpovede svedka J. K., všetci obžalovaní zhodne a jednotlivo uvádzajú: „Nesúhlasím s čítaním výpovede svedka.“ Prokurátor uviedol: „Výpoveď tohto svedka považuje za irelevantnú, nie je dôvod ani ju čítať.“»

C. «V tomto bode boli moje práva porušené tým, že rekognícia pomocou fotografie údajného priameho páchatel'a (podozrivého) bola vyčlenená na samostatné konanie, tým pádom bola realizovaná bez prizvania advokátov, dokonca bez prizvania objektívneho svedka (aj podľa súdu) a od počiatku až do konca súdneho pojednávania (do teraz) bola zatajovaná jeho identita vyšetrovateľom, prokurátorom, ba dokonca aj súdom. ...

V tomto prípade je evidentné, že OČTK mali a majú vedomosť o podozrivom, údajnom priamom páchatel'ovi, čo je zaprotokolované na str. 122 zápisnice o hlavnom pojednávaní... a teda nielen poznali jeho totožnosť, ale... na jeho rekogníciu prizvali len svedkov obžaloby, ktorí ho popisujú inak a svedok P. C. (objektívny aj podľa ŠTS BB) nie je prizvaný napriek tomu, že ho tiež videl str. 61 zápisnice o hlavnom pojednávaní... Opäť bolo teda zmarené právo na spravodlivý proces a na riadnu obhajobu tým, že nám nebolo umožnené zúčastniť sa rekognície a nemali sme teda možnosť preveriť meno podozrivého, resp. vyvracať tieto dôkazy, keďže nám boli a dodnes sú tajené napriek ich vedomosti orgánmi činnými v trestnom konaní a súdu, ktorý tiež zavádza v rozsudku: neznámy páchatel', resp. „nestotožnená osoba“ - str. 1 rozsudku...»

D. Okrem toho k porušeniu označených základných práv malo dôjsť aj rozsudkom špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 12/2012 z 29. júna 2012, a to tým, že «... samotné znenie skutkovej vety je majoritne neznáme a v tých najhlavnejších častiach ako je motív, páchatel', suma (financie), miesto, dátum, čas...

Citujem z rozsudku –

- „niekedy v mesiaci máj 2010“

- „na presne nezistenom mieste“

- „za finančnú odmenu v presne nezistenej výške“

- „a z doposiaľ nezisteného dôvodu“

- „nestotožnená osoba“.

Pokiaľ teda ide o skutkovú vetu rozsudku v súvislosti s vyššie uvedenými a preukázateľnými faktami, nie je na mieste, aby sme hovorili o spravodlivom a so 100 %-nou istotou učinennom rozsudku. Uvedeným teda bola porušená zásada „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, zásada urobiť rozsudok len so 100 %-nou istotou, čo je právo zaručované Ústavou SR...».

E. Sťažovateľ tvrdí, že jeho základné práva boli porušené aj tým, že v konaní pred špecializovaným súdom mala byť porušená aj zásada ústnosti konania, a to tým, „... že hlavný svedok obžaloby, tzv. korunný svedok všetky svoje výpovede čítal (okrem tých, v ktorých tvrdí, že klamal) z pripravených poznámok, čo je v rozpore s § 2 ods. 18 Trestného poriadku, ktorý stanovuje, že konanie pred súdom je ústne, pričom výnimky stanovuje tento zákon. Zásada ústnosti je pôvodnou osvedčenou zásadou. Súd má rozhodovať na základe osobného výsluchu a ústnych prejavov obžalovaného, svedkov, znalcov, poškodeného.“.

F. Dôvodom na podanie sťažnosti ústavnému súdu je podľa sťažovateľa aj skutočnosť, že sudcom pre prípravné konanie a predsedom senátu v konaní pred špecializovaným súdom bola jedna a tá istá osoba, pričom v tejto súvislosti sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„V tomto bode boli moje práva porušené tým, že aj v prípravnom konaní bol sudcom pre prípravné konanie aj na hlavnom pojednávaní už ako predseda senátu JUDr. J. H., čím

sa stratila akákoľvek objektivita, pretože sudca pre prípravné konanie, ktorý ma berie do väzby, viackrát predlžuje dobu väzby až takmer na jej zákonné maximum by išiel proti sebe, proti svojim predchádzajúcim rozhodnutiam, keby ma ako obžalovaného oslobodil. Samotný trestný poriadok vymedzuje pojem a pomenovanie - sudca pre prípravné konanie z čoho je zrejmé, že jeho pôsobnosť je vymedzená a sudca na hlavnom pojednávaní môže mať iný názor než sudca pre prípravné konanie. Táto neobjektivita nie je odstránená ani ďalšími dvomi členmi senátu, keďže zo súdnej praxe na Slovensku vyplýva, že predseda senátu riadi a teda je dominantný na hlavnom pojednávaní.“

G. Označené základné práva sťažovateľa mali byť porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní mali podľa jeho tvrdení vyfabrikovať proti nemu dôkaz, a to „*utajeného svedka č. 2*“, ktorý však už v konaní vo veci samej pred súdom nebol vypočutý, pričom sťažovateľ v tejto spojitosti v sťažnosti uviedol:

«V tomto bode boli moje práva porušené tým, že pri predĺžení väzby (Príloha č. 10) zo dňa 14. 12. 2011 Tp/85/2010 na ŠTS BB bol prokurátorom spomínaný Utajený svedok č. 2, citujem: „utajený svedok č. 2 sa práve utajuje a plánuje sa jeho výsluch“, o čo sa tiež v odôvodnení predĺženia väzby sudca opiera a tento umelo vyprodukovaný dôkazný prostriedok... tohto predĺženia väzby sa nikde nenachádza. Ani sa neuvádzal v spise ani na hlavnom pojednávaní a prakticky zmizol.»

H. Napokon sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„... moje práva porušené tým, že predseda senátu JUDr. J. H. zakázal v rozpore so základnými pravidlami spravodlivého súdneho procesu mne a mojej obhajobe ako strane konania klásť otázky svedkyňi V. Ž. podľa uváženia obhajoby, samozrejme v merite veci a zákonným spôsobom. Čo predstavuje porušenie práva na riadnu obhajobu a práva na spravodlivý súdny proces. Hneď na úvod tohto bodu musím Ústavnému súdu avizovať, že tento zákaz nie je zaprotokolovaný ani nie ja nahraný na audio CD - zázname z pojednávania.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

«Ústavný súd SR žiadam, aby z dôvodu porušovania mojich práv a základných slobôd, ktoré sú opísané v kapitole III. v bodoch a), b), c), d), e), f), g), h) tejto sťažnosti, či už priamo alebo v súvislosti s porušovaním práva na spravodlivý súdny proces, práva na riadnu obhajobu, práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, práva na zákonného sudcu, zásady kontradiktórnosti - „princípu rovnosti zbraní“, zásady „in dubio pro reo“ – v pochybnostiach v prospech obžalovaného, zásady „nullum crimen sine lége“ - zásady zákonnosti a iné súvisiace, ktoré sú uvedené v Ústave SR, Listine základných práv a slobôd, Dohovore o ochrane ľudských práva a základných slobôd, Trestnom poriadku, Trestnom zákone napádané právoplatné rozhodnutie - rozsudok sp. zn. BB-3 T 12/2012, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, aby porušovateľom práva (ŠTS BB a odvolaciemu súdu NSSR) zakázal pokračovať v porušovaní práv a slobôd a aby obnovil stav pred porušením práva, čím by som bol prepustený na slobodu.»

Okrem toho si sťažovateľ uplatnil nárok aj na primerané finančné zadost'učinenie, ktoré odôvodnil takto:

„K porušeniu mojich práv došlo rozhodovaním a postupom súdov, ktorých úlohou je práve opak, a to ochrana práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Vzhľadom na to trpím pocitmi bezmocnosti, menejcennosti a bola u mňa v podstate negovaná dôvera v možnosti poskytnutia spravodlivosti v štáte, čo aj stále pretrváva a pre mňa je prvoradá snúbenica a rodina a teda žiadam ako som vyššie uviedol hlavne o slobodu a finančné vysporiadanie nechávam plne na uvážení Ústavného súdu. V tomto prípade dávam len do pozornosti Ústavnému súdu, že nepriznanie primeraného finančného zadost'učinenia by bolo nespravodlivé v okolnostiach danej veci. Okrem toho priznanie primeraného finančného zadost'učinenia plní i ďalšiu funkciu, nakoľko je účinným vyvažovacím právnym prostriedkom v boji proti nežiadúcim neoprávneným zásahom do základných práv a slobôd zo strany orgánu verejnej moci a má i svoje nezanedbateľné prevenčné účinky. ...

Z dôvodov uvedených v tomto podaní prízvukujem, že som NEVINNÝ, moje uväznenie a odsúdenie je dosiahnuté porušovaním práva a slobôd a nezákonnými postupmi a žiadam hlavne o nápravu, čím by som bol prepustený na slobodu, finančné zadost'učinenie je výlučne na rozhodnutí senátu Ústavného súdu SR, práve preto nateraz neodôvodňujem

detailne vynaložené náklady na mojich troch obhajcov, ani škodu mojej firme ani ďalšie iné s touto vecou súvisiace náklady.“

Napokon sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Zároveň dávam súhlas, aby sa vec prejednávala na Ústavnom súde bez mojej fyzickej prítomnosti a dávam na vedomosť, že do dnešného dňa 13. 3. 2013 som neobdržal odvolací, potvrdzujúci rozsudok Najvyššieho súdu SR, preto tento netvorí súčasť mojej sťažnosti - vzhľadom na lehotu podania sťažnosti na Ústavný súd SR (do dvoch mesiacov od právoplatnosti).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 a jeho rozsudkom z 29. júna 2012 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v danom prípade navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení označených základných práv iba v súvislosti s postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 a jeho rozsudkom z 29. júna 2012, ktoré sťažovateľ, súc zastúpený kvalifikovaným advokátom, uviedol v petite sťažnosti, pričom tvrdenia sťažovateľa o porušení označených práv aj v súvislosti s konaním o predĺžení väzby, ktoré uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Okrem toho ústavný súd na margo už uvedeného tiež podotýka, že sťažovateľ v petite sťažnosti síce presným označením nešpecifikoval základné práva, ktoré mali byť porušené, a tiež neuviedol, ktorým konkrétnym postupom alebo rozhodnutím (ich označením spisovou značkou, pozn.) orgánu verejnej moci malo dôjsť k ich porušeniu, a tieto uviedol iba popisným spôsobom, avšak v záujme materiálno-právnej ochrany základných práv a slobôd, ako aj v záujme vyhnúť sa prílišnému formalizmu pri posudzovaní sťažnosti fyzických osôb a právnických osôb ústavný súd s ohľadom na odôvodnenie sťažnosti usúdil, ktoré základné práva sťažovateľ mienil namietat' v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutím špecializovaného súdu, zrušenia rozhodnutia ktorého sa domáhal.

Ústavný súd v súvislosti s napádaným postupom a rozsudkom špecializovaného súdu poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, t. j. základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy, k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku postupu špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. BB-3 T 12/2012 a jeho rozsudkom z 29. júna 2012, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa druhej vety § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva dostatočná zákonná garancia procesného prostriedku na zabezpečenie ochrany sťažovateľom označených práv, k porušeniu ktorých malo dôjsť dôsledkom postupu a rozhodnutia špecializovaného súdu, ktorý v trestnej veci sťažovateľa konal a rozhodoval ako prvostupňový súd. Vzhľadom na uvedené tak podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ má možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozhodnutia špecializovaného

súdu využitím opravného prostriedku – odvolania – podľa Trestného poriadku, ktoré sťažovateľ napokon (tak ako to vyplýva aj z jeho sťažnosti, pozn.) aj využil. V odvolacom konaní sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsahu svojho preskúmvacieho oprávnenia odvolacieho súdu bude musieť v podstate vysporiadať s rovnakými argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu a rozhodnutiu špecializovaného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ sa tak môže domôcť účinnej ochrany ním označených základných práv už aj v konaní pred všeobecnými súdmi.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku špecializovaného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľ domáhal ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2013